

Petra Jančová

Dramatická výchova v lesní mateřské škole

Oponentský posudek

Práce Petry Jančové svědčí o tom, že její dramatickovýchovná práce v lesní mateřské škole Pramínek i její další s tím spojené aktivity mají velmi dobrou kvalitu. Petra Jančová je tvořivá, samostatná, vynalézavá, zná a využívá dost bohatý okruh literatury, je citlivá a múzická a přitom zná teorie a didaktiky oboru. Potud lze její práci velmi chválit.

Problém je však v tom, že diplomová práce je zkouškou schopnosti nejen aplikovat teorii, ale také vyvozovat obecnější závěry a toto vše dobře písemně zpracovat, zformulovat, ale také utřídit a usnadnit tak čtenáři pochopení. A v tom je problém práce Petry Jančové.

Začíná to už v úvodní kapitole o lesních mateřských školách, která je zahlcena spoustou informací z oblasti právní, správní a organizační, což je pro autorku jakožto vedoucí lektorku a navíc v době, kdy dochází k přelomu v chápání lesních mateřských škol, nepochybně velmi důležité a možná i vzrušující. Ale čtenář se topí ve spoustě informací a čeká, kdy dojde na to, co by mělo být jádrem diplomové práce na KVD, tj. na pedagogické otázky. Z tohoto hlediska je v první kapitole nejdůležitější základní charakteristika, obsažená v citaci devíti bodů z publikace T. Vošahlíkové a pasáže na to navazující, historie lesních školek a konečně přehled kompetencí, které rozvíjí speciálně tento typ výchovy předškolních dětí, bohužel tyto podstatné pasáže jakoby se trochu ztrácely v množství dalších informací.

Je dobře, že se autorka vydala do dalších LMS, i když zjištění, že představy většiny jejich lektorů (a nejen jich!) o dramatické výchově jsou v lepším případě mlhavé, v horším scestné, není nijak překvapivé.

Tendence vyprávět se projevuje zejména v 3. kapitole, zachycující tři projekty, které Petra Jančová uskutečnila. V nich se jako čtenář hůře orientuji proto, že jde o nečleněný proud popisu aktivit, místo aby mi byla zprostředkována struktura projektu, byly vytknuty metody, materiál uspořádán pomocí číslování či názvů činnosti nebo užití metody, případně formulacemi cílů hodiny či jednotlivé sekvence. Tento vyprávěcí styl také nevede autorku k formulaci závěrů pedagogického charakteru. Například by stálo za úvahu porovnat dva z popsaných projektů, Ptačího sněmu a japonské pohádky – zatímco v prvním případě šlo o projekt, který by byl realizovatelný i v jiných podmínkách, u japonské pohádky přírodní

prostředí hrálo významnou roli, a nabízí se tedy otázka vztahu fikce a reality, která do práce výrazně vstupuje.

Nicméně jde ovšem o práci zajímavou, cennou zejména s tím, že prezentuje velice dobrou dramatickovýchovnou práci, a to v ne příliš obvyklých a dostatečně známých podmínkách, a nabízí nová hlediska uplatněná v dramatické výchově. Protože jsem byla svědkem vzniku projektu podle Sísova Ptačího sněmu, oceňuji fakt, že Petra dokázala v praxi to, co kdesi zmiňuje: že jsou díla natolik vrstevnatá, že se dají přizpůsobit různým věkovým skupinám – původní její představa směřovala k filozofickému uchopení textu se středoškoláky, první realizace proběhla v ZUŠ s věkově smíšenou skupinou a konečně v lesní školce byl Ptačí sněm realizován s dětmi ve věku 5-6 let. Svědčí to o značné pedagogické tvořivosti Petry Jančové.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikaci C.

Otázka pro obhajobu: Jaký je vztah mezi dramatickou fikcí a využitím reálného prostředí přírody a co nového či neobvyklého lze pro didaktiku DV z napětí mezi nimi vyvodit?

28.12.2015

prof. Eva Machková